

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **E. C.**, zast. Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2019, č. j. 32 A 66/2019 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti dvěma rozhodnutím žalované ze dne 10. 9. 2019, č. j. CPR-8043-3/ČJ-2019-930310-V236 a č. j. CPR-8043-4/ČJ-2019-930310-V236.

[2] Prve citovaným rozhodnutím žalované (pod č. j. CPR-8043-3/ČJ-2019-930310-V236) bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále též jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 1. 2019, č. j. KRPZ-129598-31/ČJ-2018-150026-SV, jímž bylo stěžovatelce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců. Současně jí byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování

z území České republiky do 10 dnů od nabytí právní moci vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále bylo rozhodnuto, že dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na stěžovatelku nevztahují důvody znemožňující vycestování. Druhým z výše citovaných rozhodnutí žalované (pod č. j. CPR-8043-4/ČJ-2019-930310-V236) pak bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14. 1. 2019, č. j. KRPZ-129598-32/ČJ-2018-150026-SV, jímž jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění cizince paušální částkou 1000 Kč.

[3] Správní vyhoštění bylo stěžovatelce uloženo v návaznosti na kontrolu policie, která stěžovatelku společně s dalšími cizinci kontrolovala dne 6. 11. 2018 v prostorách společnosti TEKOO spol. s r.o., se sídlem U Korečnice 2340, Uherský Brod (dále jen „společnost TEKOO“), kde stěžovatelka v době kontroly vykonávala činnost při třídění a balení zeleniny. Při kontrole policie zjistila, že stěžovatelka je držitelkou polského národního víza typu D, č. X, s dobou platnosti od 10. 7. 2018 do 3. 1. 2019; dle vstupního razítka policie současně zjistila, že stěžovatelka do schengenského prostoru vstoupila dne 12. 7. 2018 v Maďarsku. Stěžovatelka ovšem neměla žádné povolení k zaměstnání ani jiný doklad, který by ji opravňoval na území České republiky pracovat.

[4] Dne 15. 11. 2018 bylo proto se stěžovatelkou (za přítomnosti tlumočníka) zahájeno správní řízení. Stěžovatelka k věci uvedla, že do České republiky přicestovala přes Maďarsko dne 12. 7. 2018, a to za účelem přivýdělnku. Do České republiky ji poslal pracovat V. K., ředitel polské společnosti BUD REMONT GROUP Sp. z o. o. (dále jen „BUD REMONT“), kterou si našla doma v Moldavsku na internetu. Až během cesty se dozvěděla, že bude pracovat ve společnosti TEKOO, žádné dokumenty však nepodepisovala. Dne 14. 7. 2018 pak v této společnosti začala pracovat. Do Polska odjela až dne 20. 7. 2018 za účelem podpisu pracovní smlouvy u polského zaměstnavatele, avšak pouze na jeden den (konkrétně na dvě hodiny). Z pokynu tohoto zaměstnavatele zaujímal pozici vedoucí, kdy ráno za ní přišel kmenový zaměstnanec TEKOO, řekl jí, co má dělat, a ona práci přerozdělila mezi další zahraniční pracovníky, jejichž práci poté kontrolovala; současně jim pomáhala třídít ovoce a zeleninu. Stěžovatelka také vypověděla, že po dobu platnosti svého polského víza v Polsku nikdy nepracovala ani nepobývala. Nemá to ani v plánu, chce se vrátit do Moldavska.

[5] Společnost TEKOO správnímu orgánu I. stupně předala docházkové listy za měsíce červenec – listopad 2018 a Rámcovou smlouvu o dílo mezi touto společností jako objednatelem a společností ROZADAF s.r.o. (dále jen „ROZADAF“) jako zhotovitelem. Z docházkových listů vyplývá, že stěžovatelka začala u společnosti TEKOO pracovat dne 14. 7. 2018, přičemž tyto listy pokrývají její docházku až do provedení kontroly dne 6. 11. 2018. Podává se z nich, že stěžovatelka pro tuto společnost pracovala v pravidelných (zpravidla 8 – 12 hodinových) směnách. Předmětem Rámcové smlouvy o dílo pak bylo dílo – zajištění prací, a to zejména balící práce, pikování zboží, příjem zboží a úklid.

[6] Během správního řízení stěžovatelka následně prostřednictvím svého zástupce předložila dokumenty, jimiž se snažila doložit, že na území České republiky působila v rámci přeshraničního poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Podle předložené Smlouvy o poskytování příhraničních služeb sepsané mezi společnostmi BUD REMONT jako dodavatelem a ROZADAF jako

pokračování

odběratelem dne 1. 8. 2018, se společnost BUD REMONT zavázala provádět svářečské a brusičské práce na území České republiky, a to prostřednictvím zaměstnanců dodavatele, kteří budou vysláni na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie – přeshraničního poskytování služeb, a to v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“). Dále byla předložena objednávka, kterou si společnost ROZADAF na základě uvedené smlouvy objednala u společnosti BUD REMONT dílo (služby) v podobě balících prací, pikování zboží, příjmu zboží a úklidu na období 1. 8. 2018 – 31. 12. 2018, a také podnájemní smlouva uzavřená mezi společností TEKOO jako nájemcem a společností ROZADAF jako podnájemcem, jímž společnost TEKOO přenechala za měsíční podnájemné ve výši 1500 Kč bez DPH podnájemci k užívání prostory své provozovny, a to za účelem plnění shora uvedené Rámcové smlouvy o dílo.

[7] Z listiny označené jako „*Umowa o pracę*“, uzavřené mezi společností BUD REMONT a stěžovatelkou, pak vyplývá, že stěžovatelka uzavřela dne 11. 9. 2018 pracovní smlouvu na dobu neurčitou s druhem práce - příležitostné práce jednoduchého charakteru. Mzda byla sjednána na 2100 zlotých a místo výkonu práce bylo sjednáno jako Polská republika a další státy EU. V dodatku k této pracovní smlouvě („*Aneks do umowy o pracę*“) z téhož dne pak bylo místo výkonu pracovní činnosti změněno na ul. U Korečnice 2340, Uherský Brod a mzda na 4300 zlotých.

[8] Na základě popsaného skutkového stavu správní orgán I. stupně uzavřel, že ve věci nešlo o poskytnutí přeshraničních služeb, jak jsou vnímány evropským právem, ale o pronájem pracovní síly. Stěžovatelka totiž na území České republiky fakticky vykonávala závislou práci, a to bez patřičného povolení k zaměstnání [§ 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců]. Dále správní orgán I. stupně dovodil, že stěžovatelka sice na území České republiky pobývala na základě polského dlouhodobého víza, nicméně celková doba pobytu na území nesmí u tohoto víza překročit 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů. Doba 90 dnů oprávněného pobytu na území uběhla již dne 9. 10. 2018. K tomuto datu stěžovatelka z České republiky nevycestovala a ani o žádný jiný druh oprávněného pobytu nepožádala, a tudíž ode dne 10. 10. 2018 až do dne 6. 11. 2018 pobývala na území bez víza, ačkoliv k tomu nebyla oprávněna [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců]. Správní orgán I. stupně tedy rozhodl o správním vyhoštění stěžovatelky.

[9] V odvolání proti uložení správního vyhoštění stěžovatelka namítala, že v souladu s § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a směrnicí 96/71/ES žádné povolení k zaměstnání nepotřebovala, neboť do České republiky byla vyslána svým polským zaměstnavatelem v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě; vedle dříve předložených dokumentů pak k prokázání svých tvrzení navrhla výsledky svědka – V. K. a. Žalovaná její argumentaci nepřisvědčila a ve svém rozhodnutí zdůraznila, že stěžovatelka nevykonávala činnost jménem a na účet svého polského zaměstnavatele. Místem výkonu práce stěžovatelky nebylo Polsko (kde žádnou činnost nevykonávala), nýbrž Česká republika, kde vykonávala závislou práci pro společnost TEKOO. Proto ji nelze považovat za zaměstnance vyslaného polským zaměstnavatelem v rámci přeshraničního poskytování služeb.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[10] Proti rozhodnutí žalované podala stěžovatelka žalobu, v níž v zásadě zopakovala své dřívější námitky ohledně vysílání zaměstnanců v rámci přeshraničního poskytování služeb. Krajský soud shledal podanou žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[11] Krajský soud se ztotožnil se závěry obou správních orgánů, podle kterých stěžovatelka vykonávala v České republice pracovní činnost bez potřebného pracovního povolení. Krajský soud se zde opřel mj. o závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, č. 3713/2018 Sb. NSS, a uzavřel, že výkon práce stěžovatelky u společnosti TEKOO neměl povahu služby poskytované zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Podle krajského soudu šlo výlučně o poskytnutí pracovní síly cizince pro potřeby jiné společnosti. Pracovní činnost stěžovatelky vykazovala znaky agenturního zaměstnávání, neboť z okolností případu jasně vyplývá, že pro společnost TEKOO vykonávala závislou práci, zatímco pro svého polského zaměstnavatele nevykonávala činnost žádnou. Nad rámec žalobních námitek pak krajský soud poukázal na to, že svým pobytem bez víza stěžovatelka naplnila i § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Tento důvod by přitom obstál i jako samostatný důvod pro uložení správního vyhoštění.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[12] Stěžovatelka podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž setrvala na své dosavadní argumentaci. Zopakovala, že na území České republiky nevykonávala práci neoprávněně, neboť je zaměstnancem polské společnosti BUD REMONT, která ji do České republiky vyslala v rámci přeshraničního poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě, a to za účelem plnění zakázky pro společnost ROZADAF. Žalovaná tak měla podle stěžovatelky aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnici 96/71/ES. Ačkoliv stěžovatelka opakovaně předkládala důkazy k prokázání svých tvrzení (správnost popsaného postupu potvrdila ve svém vyjádření i Evropská komise), tyto nebyly ze strany správních orgánů akceptovány.

[13] Dle názoru stěžovatelky se v obchodních vztazích může stát, že je zaměstnanec po přijetí do zaměstnání kvůli nižší vytíženosti zaměstnavatele ihned vyslán k výkonu práce do jiného členského státu Evropské unie. Správní orgány i krajský soud přitom staví své závěry výhradně na její výpovědi a nezohledňují, že se ve smluvních vztazích zúčastněných společností neorientuje. Kdyby správní orgány provedly důkazy, které stěžovatelka navrhovala již ve správním řízení, tyto nejasnosti by byly zhojeny.

[14] Na základě výše uvedeného stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[15] Žalovaná ve svém vyjádření pouze uvedla, že ve svém postupu neshledala pochybení a dále jen odkázala na napadený rozsudek krajského soudu a na jí shromážděný spisový materiál. Vzhledem k tomu již Nejvyšší správní soud vyjádření žalované ani nezasílal stěžovatelce k případné replice.

pokračování

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Jádrem sporu tkví v zodpovězení jediné právní otázky – a to, zda stěžovatelka za dané skutkové situace potřebovala k výkonu práce na území České republiky patřičné povolení k zaměstnání, či nikoli. Obecně přitom platí, že cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván v České republice jen tehdy, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, popřípadě má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Uvedená povolení ovšem nejsou vyžadována vždy. Jednu z výjimek představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, jehož aplikace se stěžovatelka v kasační stížnosti dovolávala a jenž stanoví, že povolení není třeba k zaměstnání cizince, „*který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie*“.

[19] Pro posouzení věci je tedy klíčové, zda byla stěžovatelka polským zaměstnavatelem do České republiky vyslána v souladu s citovaným ustanovením, potažmo v souladu s právem Evropské unie, neboť citované ustanovení představuje implementaci zásady volného pohybu služeb podle čl. 56 a násl. Smlouvy o fungování Evropské unie. Při zodpovězení této otázky je třeba vycházet primárně z judikatury Soudního dvora Evropské unie, na níž zcela správně poukázal již krajský soud (srov. rozsudky ze dne 10. 2. 2011 ve spojených věcech C-307/09 až C-309/09, *Vicoplus*, a ze dne 11. 9. 2014, C-91/13, *Essent Energie Productie*). Citovanými rozsudky, jakož i celkovým judikatorním vývojem náhledu Soudního dvora Evropské unie na danou problematiku se Nejvyšší správní soud již podrobně zabýval, a to v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, č. 3713/2018 Sb. NSS. I z tohoto rozsudku přitom krajský soud vycházel a rovněž Nejvyšší správní soud jej považuje za plně přenositelný na případ stěžovatelky.

[20] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku k problematice vysílání pracovníků v rámci přeshraničního poskytování služeb uvedl, že „*členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematicku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze*

u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh“ (pozn. potvrzení doplněno).

[21] V nyní projednávaném případě ovšem ze zjištění správních orgánů nevyplývá, že by stěžovatelka vykonávala v Polsku jakoukoliv pracovní činnost a že by se snad po skončení doby „vyslání“ měla do Polska navrátit. Stěžovatelka do schengenského prostoru vstoupila dne 12. 7. 2018 v Maďarsku a podle své výpovědi hned téhož dne přijela do České republiky. Ve společnosti TEKOO začala pracovat již o dva dny později (dne 14. 7. 2018), tudíž ještě před samotným uzavřením pracovní smlouvy s polskou společností BUD REMONT, k němuž mělo podle výpovědi stěžovatelky dojít dne 20. 7. 2018, podle samotné pracovní smlouvy k němu došlo až dne 11. 9. 2018 (každopádně však poté, co stěžovatelka v České republice začala pracovat). Podle dodatku pracovní smlouvy pak byla stěžovatelka rovněž dne 11. 9. 2018 „vyslána“ – prostřednictvím změny místa výkonu pracovní činnosti – k práci pro společnost TEKOO do České republiky. Z okolností věci je tedy zřejmé, že pro polského zaměstnavatele stěžovatelka v Polsku žádnou činnost nevykonávala (podle popsané časové souslednosti byla polským zaměstnavatelem přijata a „vyslána“ do České republiky dokonce až poté, co zde již pracovala), přičemž dle uzavřeného dodatku pracovní smlouvy pro něj v Polsku vlastně ani vůbec pracovat neměla. Sama stěžovatelka nadto vypověděla, že nemá v úmyslu v Polsku pracovat a chce se vrátit domů do Moldavska.

[22] K tomu přistupuje dále skutečnost, že smlouvy, které spolu uzavřely společnosti BUD REMONT, ROZADAF a TEKOO, neobsahovaly žádný konkrétně určený předmět plnění, jež by měli vyslaní pracovníci v České republice uskutečňovat, ale jen obecně vymezené činnosti; nehledě na to, že tyto činnosti jsou v předmětných smlouvách popsány rozporně – smlouva o poskytování příhraničních služeb hovoří o svářečských a brusičských pracích, ostatní dokumenty, vč. navazující objednávky ovšem o balících pracích apod. Jediným smyslem těchto smluvních vztahů bylo zjevně poskytnutí pracovní síly pro potřeby společnosti TEKOO, čemuž odpovídala také vlastní činnost stěžovatelky u této společnosti. Stěžovatelka byla totiž fakticky zařazena do jejího výrobního procesu (do skladu balení zeleniny), plnila své úkoly pod dohledem mistra společnosti TEKOO, ve stejných prostorách jako její zaměstnanci, a to zpravidla v pravidelných 8 – 12 hod. směnách, jež tato společnost také v rámci evidence docházky sledovala. Ze strany polského zaměstnavatele BUD REMONT šlo tedy fakticky o agenturní zprostředkování zaměstnání.

[23] Nejvyšší správní soud zde podotýká, že ke stejným závěrům již dříve dospěl hned v několika obdobných případech, které s projednávanou věcí vykazovaly obdobné skutkové znaky a rovněž posuzované kasační námitky byly totožné; v podrobnostech srov. rozsudky ze dne 17. 1. 2019, č. j. 3 Azs 58/2018 - 23, ze dne 3. 4. 2019, č. j. 6 Azs 42/2019 - 19, či ze dne 8. 10. 2019, č. j. 10 Azs 133/2019 - 34. V posledně citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*smyslem smluv uzavřených mezi polskými a českými společnostmi bylo začlenit stěžovatele na český pracovní trh (...) Způsob, jakým jednotlivé společnosti na základě uzavřených smluv začlenily stěžovatele na český pracovní trh, tak měl zjevně posloužit pouze jako prostředek k tomu, jak obejít právní předpisy chránící nejen český pracovní trh, ale i vysílané zaměstnance ze třetích zemí.*“

pokračování

[24] V nyní řešené věci sice vystupují odlišné společnosti, faktická podoba jejich smluvních vztahů je však totožná. Citované hodnocení proto Nejvyšší správní soud považuje za zcela přiléhavé i v nynější věci a uzavírá, že v případě stěžovatelky skutečně nebylo na místě aplikovat výjimku stanovenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Správní orgány tak při svém rozhodování správně vycházely z předpokladu, že stěžovatelka k výkonu zaměstnání na území České republiky příslušné povolení potřebovala.

[25] A pokud v této souvislosti stěžovatelka zmiňovala vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017, takové vyjádření Nejvyšší správní soud ve spisovém materiálu nenašel. Pro úplnost lze ovšem dodat, že Nejvyššímu správnímu soudu je toto vyjádření známo z jeho rozhodovací činnosti (srov. výše citované rozsudky nebo rozsudek ze dne 6. 2. 2020, č. j. 5 Azs 203/2019 - 22). Na výše uvedeném závěru by ovšem toto vyjádření nemohlo nic změnit, neboť se případu stěžovatelky nijak přímo nedotýká. Evropská komise se vyjadřovala pouze k možnostem vysílání pracovníků ze třetích zemí s pravidelným a obvyklým výkonem práce u zaměstnavatele usídleného v jiném členském státě; tuto podmínku však případ stěžovatelky nesplňuje. Nepřípadná je rovněž námitka týkající se možné nižší vytíženosti zaměstnavatele a nutnosti vyslat zaměstnance jinam ihned po přijetí do zaměstnání, neboť (nehledě na nelogičnost přijetí zaměstnance, kterého nepotřebují) stěžovatelka tuto námitku neuplatnila v řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud k ní proto nemohl přihlížet (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[26] Nejvyšší správní soud konečně neshledává důvodnou ani námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Z výše rekapitulovaného obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgány měly k dispozici dostatek podkladů potřebných k tomu, aby mohly ve věci řádně rozhodnout. Tyto podklady také správně a přezkoumatelně zhodnotily a své závěry následně také podrobně zdůvodnily. To platí rovněž pro napadený rozsudek krajského soudu. Jestliže stěžovatelka správním orgánům a krajskému soudu vytýkala, že své závěry postavily na její výpovědi, jakožto osoby neznalé obchodních vztahů dotčených společností, nutno říci, že stěžovatelka ve své výpovědi hovořila primárně o svém příjezdu do České republiky a výkonu práce u společnosti TEKOO a nijak se nevyjadřovala ke smluvním vztahům mezi jejím polským zaměstnavatelem, společností ROZADAF a společností TEKOO. V případě námitky týkající se neprovedení důkazů navrhaných během správního řízení, je pak potřeba připomenout, že stěžovatelka tyto důkazy nijak nespecifikovala. Pokud měla na mysli výslech V. K., ředitele společnosti BUD REMONT, který navrhla v průběhu správního řízení, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že výslech této osoby by nemohl přinést nic nového pro posouzení podstaty věci. Svědectví zástupce uvedené společnosti by nadto mohla pouze potvrdit formální právní vztahy mezi jednotlivými společnostmi, které jsou zřejmé již z listinných důkazů (obdobně srov. již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 42/2019 - 19).

V. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, příslušelo

by jí proto vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že jí v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. října 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu